

Povestiri despre vise și vedenii

Visele și vedeniile fac parte dintre căile subtile pe care le-a găsit diavolul pentru a lupta împotriva creștinilor contemporani, alături de mândrie, iubirea de sine și alte păcate. Scopul nu este uciderea creștinilor, așa cum îi îndemna pe ighemoni să facă, în Biserica primară, căci a văzut diavolul că în acest fel umplea cerul de sfinți mucenici și rugători pentru creștinii din Biserica luptătoare, de pe pământ. Nici măcar nu-i mai depărtează de Biserică sau de credință, căci a văzut că astfel li se poate trezi conștiința, se pot pocăi și întoarce la Dumnezeu.

Ceea ce face diavolul prin vise și vedenii, în zilele noastre, este să-i pună pe creștini pe o cale falsă către Dumnezeu, să-i arunce în mândrie și să-i incurce în mrejele sale, astfel încât să nu mai afle calea spre mântuire. Fiind păcate exclusiv duhovnicești, greu este și a se pocăi pentru creștinii care cad pradă acestei înșelări. Este foarte importantă mărturisirea acestor gânduri și vedenii în fața duhovnicului, un părinte încercat în lupta duhovnicească, cu darul deosebirii duhurilor, capabil să cunoască înșelarea demonică și consecințele ei sau să distingă ceea ce Dumnezeu descoperă unui suflet.

Părinții spun că este suficientă mărturisirea gândurilor și vedeniilor chiar și în fața oricăruia dintre semenii, care o va considera drept nebunie și astfel îl va trezi pe cel aflat în înșelare. Tocmai de aceea se luptă diavolul atât de mult pentru a nu mărturisi aceste gânduri sau arătări, aducând ca pretexte faptul că cel în cauză este superior celorlalți oameni și nu este demn a se mărturisi lor și că oamenii nu-l vor înțelege sau sunt răuvoitori.

Leacul pentru acest fel de înșelare este, în primul rând, smerenia - a nu se socoti pe sine vrednic de arătarea lui Dumnezeu și de lucruri mai presus de fire, ci a se vedea mai nevrednic decât toată făptura, gunoiul tuturor. De asemenea, a nu da importanță acestor vedenii, căci din acest fapt izvorăște sporirea lor.

În ce privește experiențele extracorporale trăite în starea de moarte clinică, pentru o scurtă perioadă de timp, considerăm îndreptățită opinia părintelui Serafim Rose, conform căreia sufletul aflat în această stare vede și ia contact numai cu văzduhul cel plin de demoni, care se pot arăta și sub chipul înșelător de îngeri ai luminii și nu ajunge să vadă raiul sau iadul, pe sfinți sau pe Hristos.

„Era înspre primăvara anului 1965. Eram cu treburile mele și deodată am simțit cum mi-au fugit picioarele, am alunecat și am căzut. Pe moment n-am simțit decât o fierbințeală, de la cot până la umăr. A doua zi a trebuit să mă duc la Spitalul din Râmnicu Vâlcea. Medicul chirurg m-a consultat. A trebuit să stau câteva zile internat. Era nevoie de intervenție chirurgicală.

A doua zi, pe nemâncate, mă ia și mă duce la sala de operații. M-au așezat pe masă și m-au adormit. Când m-am trezit, mă durea capul îngrozitor și stomacul mi se răsucea. Noaptea m-am simțit din ce în ce mai rău și în dimineața zilei următoare am spus doctorului, care mi-a dat niște pastile. După cinci minute, m-am trezit pe lumea cealaltă. Eram ușor ca un fulg, plutind în aer și îmbrăcat doar cu o cămașă de pânză albă și lungă până la degetele picioarelor. Când îmi dau seama, trupul meu era lungit în pat. M-am înspăimântat cum m-a răpit moartea nefiind suficient pregătit. Vedeam pe ceilalți bolnavi din salon, îi auzeam cum vorbeau, i-am întreat ce e cu mine, dacă sunt mort sau nu, dar ei nu auzeau nimic. Și cred că nici nu mă vedeau.

După asta am ieșit prin fereastră și deodată am observat că mi se alătură o făptură nedefinită, cu totul confuză. Nu avea chip sau

poate că nu mi-a fost dat mie să văd. Era ca un drug de lumină de înălțimea mea și plutea prin aer împreună cu mine, oriunde mă mișcam eu. L-am întrebat de câteva ori: «Cine ești? Ce vrei de la mine?». Dar n-a vrut să răspundă.

Apoi am părăsit spitalul plutind încoace și încolo și de la înălțimea aceea am văzut orașul, mașinile pe șosele, câmpiile, dealurile. După asta am plecat către Stănișoara și am trecut și pe deasupra Mânăstirii Cozia. Pretutindeni făptura aceea luminată mă însoțea fără să scoată o vorbă sau să se împotrivească voinței mele de a zbura într-o direcție sau alta.

Am plecat iarăși la spital, să văd ce se mai întâmplă. Ajuns acolo, am intrat în salon tot prin fereastra închisă și am văzut trupul meu întins în pat.

Acum făptura aceea luminată mi-a vorbit și mi-a zis: «De aici mergi cu mine!». Atunci am simțit cum m-au cuprins niște fiori ca gheața. După acest moment, mi-am dat seama că eram mort cu adevărat, iar ceea ce eram era numai sufletul.

Și de acum n-am mai putut merge unde aș fi dorit eu, ci unde voia el. M-a dus într-o câmpie întinsă și în mijlocul ei era un munte înalt, în burta căruia se vedea o intrare ca într-o peșteră. Ființa aceea m-a silit să intru în peșteră. Acolo era un întuneric adânc, încât nu puteam distinge nimic, doar simțeam că mergeam parcă printr-un tunel fără sfârșit. În cele din urmă, am ieșit la lumină. Aici ne-am oprit în fața unui zid înalt și lung de la o margine la cealaltă a pământului. În fața noastră, în zidul acela, era o ușă cu prag înalt.

Ușa era deschisă și se vedea o livadă foarte frumoasă, ca-n povești, cu tot felul de flori și pomi fructiferi. Ființa aceea mă întreabă dacă vreau să trec pragul acela. Atunci mi-am dat seama că am avut totuși libertatea să aleg. Dar, gândindu-mă la starea mea sufletească, i-am zis să mă mai lase să mă gândesc pentru că nu mi-am plâns păcatele îndeajuns. Cu un ton de reproș mă întreabă ce am făcut până acum și, în același timp, îmi arde două palme peste față, încât nu am mai văzut nimic. El continua să mă lovească cu palmele peste obraji, până când ceața a început să se destrame, ochii mei trupești mi se deschideau și, deodată, mi-am dat seama că sunt în trup și văd în fața mea, conturat în ceață, chipul doctorului care m-a operat.

Apoi, după vreo două zile, mi-au făcut ieșirea din spital și operația a fost făcută cu succes.

Ceea ce mi s-a întâmplat în spital m-a întărit mai mult în credință, m-a făcut să Îl simt mai aproape pe Dumnezeu și să înaintez pe drumul ales.”

(Informator: Iulian Șerban, n. 1964, 12 clase, Bănești, jud. Dâmbovița)

„Pe la 36 de ani am avut un vis care pe atunci mi s-a părut ieșit din comun. Am visat o pădure, iar la capătul ei, un preot bătrân îmbrăcat în alb, cu barbă albă, care mi-a spus: «Sofia, vino spre mine!». «Cine ești?», l-am întrebat eu, dar n-am primit niciun răspuns. Cerându-i să-mi spună unde este, el mi-a răspuns să-l caut și a dispărut. A doua zi dimineață, n-am dat importanță visului, dar trei

zile la rând mi s-a repetat același vis, ceea ce m-a pus pe gânduri. În a treia noapte l-am visat pe bătrân la capătul unui pod peste o apă și l-am auzit spunându-mi: «Sofia, n-ai venit!». «Unde?», l-am întrebat eu. «Să mă cauți!» Și au mai trecut câteva nopți, ca să-mi apară iar în vis, din nou chemându-mă să vin, dar nu înțelegeam unde, sau cerându-mi să-l caut. După câteva zile a venit pe la mine o prietenă și mi-a cerut să mergem împreună la Mânăstirea Cernica. Nu știam că între timp acolo se construise un lăcaș mai mare. Când să ieșim din pronaosul bisericii, am zărit pictat pe peretele de la intrare un călugăr. Era exact cel care mă chemase la el atâtea nopți la rând. Întrebând pe primul călugăr pe care l-am văzut cine este pictat pe icoană, mi s-a spus că-i Sfântul Calinic, fostul stareț al mânăstirii. Neștiind că murise, l-am întrebat și unde îl pot întâlni. Mi s-a răspuns că este înmormântat la mânăstirea cea veche. M-am îndreptat spre vechea mânăstire și am rămas mirată când am văzut că pentru a ajunge acolo trebuia să trec un pod peste o apă, să trec printr-o pădure, care erau cunoscute de mine deja din vis, cu toate că nu le mai văzusem niciodată. De atunci încoace, vreme de 20 de ani, Sfântul Calinic și-a făcut simțită prezența mereu. Lui îi datorez vizitele la Ierusalim, repetate, în condițiile în care doar miracolele mă mai puteau ajuta atunci când întâlneam refuzul și împotrivirea oamenilor.”

(Informator: Sofia Constantin, n. 1935, asistent social pensionar, Morteni, jud. Dâmbovița)

„Într-una din nopți, lui Ion Marin i-a apărut în vis Maica Domnului care i-a spus că pentru ei își construiesc case, vile, iar pentru Ea nu există un lăcaș sfânt.

Când s-a trezit, a crezut că a fost un coșmar, dar visul s-a repetat și în noaptea următoare, când a apărut nu numai Maica Domnului, ci și Domnul Iisus Hristos, care le-a spus cum să construiască lăcașul. La început, a tăinuit cele apărute în vis, dar totuși l-a îndemnat să mărturisească.

Gândindu-se mult cum să spună preotului, să nu-l creadă bolnav, Domnul i s-a arătat în vis, îndrumându-l să-i mărturisească preotului, că îl va învăța cum să-i vorbească. La început, preotul Corneliu Popescu a stat și s-a gândit și apoi a dat curs celor visate de nea Ion.

În vis, Maica Domnului i-a spus să construiască la ieșirea satului o troiță de 3/3 m cu trei turle și trei scaune.

Vizavi de ea, să sape pentru a găsi un izvor de apă tămăduitoare. Între timp, s-au gândit unde să aleagă locul și cine să plătească construcția. Dar plecând așa pe drum, au mers ei cât au mers și li s-au oprit pașii în fața unei case, a unei văduve.

Aici erau la rând nouă case, cu nouă văduve. În dreptul unei case nu le-a mai permis să meargă și aici a fost locul pentru construirea troiței. S-au găsit rapid cine să o construiască, să sponsorizeze troița.

Între timp, la scaldat, în râul care curge prin această localitate, li s-a arătat la trei fetițe care se scaldau un chip care, ulterior, s-a dovedit a fi chipul Mântuitorului. În aceste locuri s-a construit Mănăstirea «Înfricoșata

Judecată de Apoi», cu hramul Sfânta Treime. Acest loc a devenit un loc de pelerinaj și de rugăciune pentru creștini.”

(Informator: Aurelia Postelnicu, n. 1951, contabilă, Crucea, jud. Constanța; culegător: Mihaela Alexandrescu)

„În județul Vâlcea, doi tineri căsătoriți trăiau fericiți la casa lor.

Fericirea a durat, însă, până soția, Vera, a rămas însărcinată. Din momentul acela, Vera și Andrei nu s-au mai înțeles deloc. Cauza certurilor era copilul pe care Vera îl purta în pânțele ei și pe care Andrei nu-l voia. Andrei o împingea pe Vera spre păcat, adică ca aceasta să facă avort. Vera nu voia să facă lucrul ăsta, deoarece știa că este păcat. După multe certuri și insistențe, Vera se lasă convinsă de soțul ei să facă avortul, cu gândul că nu sunt pregătiți pentru a crește un copil acum. Vera a luat această decizie cu inima îndoită, urmând ca, totuși, a doua zi să meargă la spital pentru a face păcatul.

Supărată, Vera se culcă și noaptea visează că Sfântul Arhanghel Gavriil o duce într-un loc întunecat unde pe trei cruci stăteau răstignite trei femei goale, iar pe fiecare cruce era un șarpe imens care le mânca sânii. Sânii femeilor se regenerau, șerpii îi mâncau din nou și povestea se repeta. Țipetele de durere ale femeilor au îngrozit-o pe Vera și-l întrebă pe îngerul Gavriil de ce se chinuiesc așa acele femei, ce păcate așa de rele au săvârșit. Sfântul îi răspunde Verei că acele femei au făcut în timpul vieții avorturi și acum plătesc pentru că și-au ucis copiii. Speriată de moarte, Vera se trezește din somn, îi povestește soțului ei

ce a visat și-i spune că ea nu mai face avortul chiar dacă o costă căsnicia.

Andrei își cere iertare, o înțelege și-i spune că va fi alături de ea toată viața.”

(Informator: Smaranda Pavel, n. 1958, liceul, Cornu, jud. Prahova)

„Cel mai mult, când se spun povești în sat, îmi plac cele din timpul războiului. Bunica nu scapă niciodată fără să-mi spună măcar una.

Pe timpul războiului, a fost închis un cetățean nevinovat. Zi de zi, aștepta cu mare teamă ceasul judecății. Era slab la credință. De aceea îl supăra tot mai mult gândul sinuciderii. Și-a adus aminte de Dumnezeu și de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și noaptea a început să se roage cu lacrimi, zicând: «Maica Domnului, scapă-mă de primejdia aceasta!».

Apoi a adormit. În vis a văzut o fecioară îmbrăcată în haine albe, că a intrat pe ușa celulei și i-a zis: «M-ai chemat? Iată, am venit! Roagă-te și nu te teme». Apoi a pășit prin mijlocul celulei și a trecut prin peretele celălalt. Era Maica Domnului.

A doua zi, în adevăr, nu a mai fost judecat, iar după o vreme - eliberat din închisoare, ca achitat.”

(Informator: Tudora Gheonea, n. 1917, pensionară, Zimnicea, jud. Teleorman; culegător: Nicoleta Gabriela Curelea)

„Dormeam cu fața spre geam și, deodată, am deschis ochii și m-am uitat spre cer. Ce cer luminos era, mamă! Mă dau jos din pat și mă apropiu de geam și mă uit încolo, spre munte. Când mă uit mai atentă, văd figura Domnului Iisus Hristos într-un coșciug alb. Nu mi-a vorbit, ci doar îmi zâmbea. Era el, cu figura lui, îmbrăcat tot într-o mantie albă, cu mâinile pe piept și cu coroana de spini pe cap. Am început să plâng și-am zis: «Doamne, eu nu sunt vrednică să-ți văd chipul, pentru că am mai păcătuit și eu, ca tot omul, Doamne!». Lumina a început să se stingă, încet, încet, până a dispărut după muntele dinspre care a venit. Am îngenunchiat și m-am închinat spunând Crezul, apoi m-am culcat și l-am văzut din nou.

Știi ce-am înțeles eu de la visul meu? Că trebuie să suport, până la infinit, orice, așa cum și El a făcut cu noi. Să iert și să cred în continuare în El. Și mi-am spus: «Doamne, am credință în Tine și Doamne, Tu m-ai întărit de am trăit 78 de ani».

Eu am avut un accident și mi-am rupt un picior. De atunci am rămas beteagă de el. În seara aceea m-a durut așa de rău, că a trebuit să iau un pumn de pastile, ca să pot dormi, cât de cât. M-am culcat nemâncată și plânsă. Cred că de asta mi s-a arătat, mamă, ca să-mi aline durerea.”

(Informator: Maria Teodoroiu, n. 1923, 4 clase, doică, Pucioasa-Șerbănești, jud. Dâmbovița; culegător: Andreea Mihaela Șandru)

„M-am căsătorit și la scurt timp am avut o fată. Am rămas și a doua oară însărcinată, însă de data asta doream un băiat. Îmi făceam planuri, cumpărasem chiar și hăinuțe de băiat, însă am născut tot o fată. Eram tare supărată că n-am avut băiat, dar m-am împăcat cu ideea. La 10-15 ani, rămân însărcinată din nou, dar nu puteam ține sarcina, din cauze financiare, așa că am făcut avort. După asta au început coșmarurile mele. Totul a început cu un vis. Mă aflam într-un loc aglomerat și văd un băiat mic într-un colț; era în primejdie de a fi călcat în picioare de oameni. Nu puteam să ajung la el, să-l iau în brațe. Atunci apare o femeie care a luat copilul și s-a uitat la mine cu o privire plină de ură și dispreț: «De ce-ți mai faci acum griji pentru el? Acesta este băiatul pe care l-ai dorit și, când l-ai avut, l-ai omorât».

În fiecare seară de atunci, timp de câteva săptămâni, visam urât. Eram lovită, batjocorită, chinuită. Apoi am visat o femeie care mi-a spus: «De acum suferința ta va lua sfârșit. Ai fost chinuită destul pentru păcatul tău». Coșmarurile au încetat după aceea. Am simțit mânia divină, dar și aripa ocrotitoare. Nu de puține ori am fost ajutată să ies din impas. Temându-mă pentru soarta fiicelor mele, mă rugam cu atâta stăruință, încât am visat-o pe Maica Domnului care m-a asigurat că totul va fi bine și mă va ajuta.”

(Informator: Florica Păun, n. 1960, muncitoare, Tomșani, jud. Dâmbovița)

„Am lucrat în mină, timp de 15 ani. În iarna lui 1980, am avut un accident care mi-a marcat viața. Într-o zi, pe când lucram, a avut loc o dărâmătură de cărbuni. După o jumătate de oră, am fost scos de acolo și dus la infirmerie, unde am stat trei ore în comă.

M-am întâlnit cu o ființă care aducea a om, dar avea aripi pe spate; era neagră, dar dezbrăcată complet. Și în mână parcă avea o sulică cu un mâner lung. Făi', fato, și avea o voce groasă, ca dă leu. Apoi mi-a zis să-l urmez. După un timp, în fața noastră vedeam un deal mare. Ființa aia urâtă s-a uitat la el și apoi a bătut cu sulica în el. Pă deal, mi-aduc bine aminte, scria: «Acesta este iadul».

Am intrat pe o poartă mare și s-a întunecat tot. Peste tot se auzea oftaturi grele. Cu cât mergeam mai departe, se auzea tot mai multe suspine. Toți striga după apă. Am văzut o câmpie și după asta m-am trezit singur. Când mă uit în spate, văd o altă ființă; asta avea în mână o sabie. După ce mi-a zis «Acum ești în iad», tot corpul mi-a paralizat, dă frică.

În timpul ăsta, m-a luat un somn ușor, care mă moleșea și care mă făcea să plutesc. Am văzut-o pe mama, care murise cu câteva luni în urmă (Doamne, numai belele îi făceam!). Să uita la mine și mă chema la ea, da' eu nu puteam să mă mișc din loc. Parcă mă trăgea o sfoară, ceva, în jos. M-am trezit în fața la un lac de foc. Era o gălăgie, de-ți surzea urechile. Lumea blestema și ocăra numele lui Dumnezeu și striga după apă.

M-am întors prin ușa prin care intrasem și am auzit o voce: «De-aici n-o să mai ieși!». Am simțit cum terenul de sub picioa-

rele mele aluneca, am căzut în marea de foc, m-a apucat o sete năprasnică și apoi am deschis ochii și am văzut că eram la infirmerie.

Am mai povestit lucrurile astea, da' lumea zice că a fost doar un vis. Io cred că a fost ceva mai mult decât un vis. Există un cer și un iad, exact așa cum le descrie Biblia, da' știu că în iad nu o să ajung.

În clipa când mi-am revenit și mi-am dat seama că trăiesc, mi-am dat inima Domnului Iisus Hristos. De atunci trăiesc ca un creștin și tot așa vreau să și mor.”

(Informator: Stelian Costache, n. 1936, 7 clase, pensionar, Glodeni, jud. Dâmbovița)

„Când am avut acest vis, eram la liceu, prin clasa a X-a.

În visul meu se făcea că era noapte afară și că eu, împreună cu părinții mei, stăteam pe canapea, în sufragerie, și ne uitam la televizor. La un moment dat, atenția mi-a fost distrasă de o lumină puternică, care venea din exterior, de afară, și se apropia încet. Această lumină puternică, ca un bulgăre de aur, a venit în balcon, după care a intrat în casă și s-a oprit chiar la ușa de la balcon. A devenit din ce în ce mai puternică, mai intensă și mai strălucitoare. Avea așa o putere, că te orbea și, deodată, din lumina aceasta, mi-a apărut Domnul Iisus, care era îmbrăcat cu o cămașă lungă și albă și cu acea fâșie de pânză petrecută peste cămașă. Hainele lui străluceau. Avea părul lung și barbă.

Atunci când l-am văzut, m-am ridicat după canapea și m-am apropiat încet de el.

M-am uitat la el și m-am așezat în genunchi. L-am privit mâinile și picioarele și am văzut rănilor și sângele, de la cuiele cu care fusese pironit pe cruce.

Atunci eu am lăsat capul în jos și l-am atins picioarele cu mâinile și l le-am sărutat. El mi-a pus mâna pe cap, iar eu am ridicat privirea și m-am uitat la El. Mi-a zâmbit cu acea bunătate, milostenie și blândețe și mi-a spus următoarele cuvinte: «Spălați-vă...!» și nu a apucat să-mi spună tot ceea ce avea de spus, pentru că m-am trezit din somn.

Când am avut acest vis eram în sesiune, cu examenul de bacalaureat. Într-o duminică, după ce am venit de la examen, am zis să mă odihnesc și eu puțin și m-am așezat în pat, dar m-a furat somnul.

În vis se făcea că era înnoțat afară, ca și cum ar fi vrut să înceapă ploaia. Cerul și norii erau plumburii. Dintr-o dată, pe un nor alb, mi-a apărut chipul unui om bătrân, cu părul lung și alb și cu barbă lungă și albă. S-a uitat fix la mine și în ochii lui citeai blândețe și bunătate. M-am uitat și eu la el, mi-a zâmbit, dar nu mi-a spus nimic.

După aceea, m-am trezit din somn și eu cred că acest bătrân a fost Dumnezeu.”

(Informator: Ana-Laura Moraru, n. 1979, studentă, Târgoviște, jud. Dâmbovița)

Dr. Iuliana BĂNCESCU

Cercetător științific II,
Patrimoniu Imaterial și Cultură
Tradițională - INP